

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: Ing. J. B.**, nar. ..., bytem Č. 38, Ch., proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2012, č. j. 305/UPS/2012-3, JID: 139239/2012/KUUK/Duch,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2012, č. j. 305/UPS/2012-3, JID: 139239/2012/KUUK/Duch, jímž bylo zamítnuto jako opožděné jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Chomutova (dále jen „stavební úřad“) ze dne 13. 4. 2012, č. j. MMCH/41648/2012. Tímto rozhodnutím stavební úřad rozhodl o umístění stavby „Obchodní centrum Evropa, ulice Kundratická, Chomutov“ na pozemcích parc. č. 1434/3, 4767/1, 4801/1, 4801/8, 4801/58, 4801/93, 4801/94, 4801/96, 4801/152, 4801/201, 4843/2, 4849, 4865/68, 4865/191, 4865/192, 4865/196, 4865/236 a 4865/239 v katastrálním území Chomutov I.

V žalobě žalobce namítal, že stavební úřad umístil stavbu mimo jiné na pozemcích parc. č. 4865/191 a 4865/192 v katastrálním území Chomutov I., které jsou ve vlastnictví žalobce. Konstatoval, že byl účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“). Stavební úřad žalobci vědomě neposlal zmíněné územní

rozhodnutí, o kterém se žalobce dozvěděl až dne 30. 5. 2012, kdy již bylo v právní moci. Žalobce uvedl, že bylo porušeno několik zákonů včetně Ústavy České republiky, která mu umožňuje svobodně a volně nakládat se soukromým majetkem. Žalovaný se nezabýval námitkou žalobce, že v technické zprávě je uvedeno, že komunikace budou propojeny přes další žalobcův pozemek parc. č. 4865/193, který v územním rozhodnutí není uveden. Podáním ze dne 4. 12. 2012 žalobce na výzvu soudu opravil žalobní petit tak, že navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že na pozemcích parc. č. 4865/191, 4865/192 a 4865/193, které vlastní žalobce, nemá být stavba umístěna, jedná se toliko o sousedící pozemky. Vyplývá to z textové i grafické části projektové dokumentace. Stavební úřad zahrnul pozemky parc. č. 4865/191 a 4865/192 do výrokové části územního rozhodnutí nedopatřením a na základě upozornění žadatele o územní rozhodnutí následně provedl opravu zřejmých nesprávností. Žalovaný připomněl, že žalobce měl v územním řízení postavení účastníka podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, a proto mu písemnosti byly doručovány veřejnou vyhláškou. Způsob doručování by se nezměnil ani v případě, pokud by stavba skutečně byla umístěována na pozemcích ve vlastnictví žalobce. Žalovaný dodal, že žalobce se řízení u stavebního úřadu aktivně účastnil, včetně ústního jednání; svůj nesouhlas se způsobem doručování však stavebnímu úřadu dříve nesdělil. K odvolacím námitkám se žalovaný v rozhodnutí nevyjadřoval, neboť odvolání bylo zamítnuto jako opožděné. Žalovaný v souladu s § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zkoumal, zda nejsou dány důvody pro přezkoumání řízení, obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, přičemž shledal, že dotčená stavba se neumísťuje na žádný z pozemků ve vlastnictví žalobce.

V replice žalobce kromě námitek směřujících proti územnímu rozhodnutí podotkl, že měl být účastníkem řízení z více důvodů než jen kvůli vlastnictví pozemků, které se ocitly v územním rozhodnutí. Poukázal na to, že při zemních pracích budou odkryty základy opěrných zdí objektu žalobce, budou obnaženy izolace, žalobce bude muset poskytnout součinnost k demontáži horkovodního topného kanálu a zejména pouhých šest metrů před objektem žalobce vyrostě stěna vyšší šesti metrů, která zastíní jeho okna.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tím výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost

napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že odvolání žalobce bylo zamítnuto jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. V řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto jako opožděné, se soudní přezkum omezuje pouze na posouzení toho, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv. Námitkami nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se soud nezabývá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, www.nssoud.cz). Soud se proto zaměřil jen na námitky žalobce, které souvisely s posouzením včasnosti odvolání.

Mezi stranami byla sporná otázka, které ustanovení stavebního zákona zakládalo účastenství žalobce v územním řízení. Na povaze účastenství žalobce přitom závisí, zda mu mělo být územní rozhodnutí doručeno individuálně, nebo veřejnou vyhláškou.

Názoru žalobce, že měl být účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 stavebního zákona, soud nepřisvědčil. Podle zmíněného ustanovení jsou účastníky územního řízení pouze žadatel o územní rozhodnutí a obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Žalobce, který o vydání předmětného územního rozhodnutí nežádal, mohl být jediné účastníkem řízení ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 stavebního zákona, a to jako vlastník pozemků, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, nebo jako osoba, jejíž vlastnické právo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Z obsahu správního spisu k tomu soud zjistil, že stavební úřad rozhodnutím ze dne 24. 7. 2012, č. j. MMCH/79373/2012, opravil zřejmou nesprávnost územního rozhodnutí ze dne 13. 4. 2012, č. j. MMCH/41648/2012, tím, že část jeho výroku popisující umístěvanou stavbu nahradil novým textem, který již nezahrnoval pozemky parc. č. 4865/191 a 4865/192 v katastrálním území Chomutov I. V odůvodnění stavební úřad uvedl, že zřejmě při přepisu došlo k nadbytečnému zapsání těchto dvou pozemků do výroku o umístění stavby, ačkoliv na nich nebude prováděna žádná stavba v tomto rozhodnutí uvedená. V těchto pozemcích se nachází stávající vedení inženýrských sítí, napojení pro umístěvanou stavbu však bude mimo ně. Toto rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu dne 27. 7. 2012, sejmuto dne 13. 8. 2012 a nabylo právní moci dne 29. 8. 2012.

Soud tedy shledal, že žalobce není vlastníkem pozemků, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, nýbrž mu svědčí pouze vlastnické právo k sousedním pozemkům a stavbám na nich, jež může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Lze proto uzavřít, že žalobce byl účastníkem stavebního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Na tomto závěru nic nemění ani tvrzení žalobce uvedená v replice k vyjádření žalovaného, která pouze potvrzují potenciální přímé dotčení žalobcova vlastnického práva.

Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona, „[j]e-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.“ Z obsahu správního spisu vyplývá, že pro dané území existoval v rozhodné době platný Územní plán sídelního útvaru Chomutov – Jirkov, tudíž účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 stavebního zákona musel stavební úřad doručit územní rozhodnutí jednotlivě. Žalobce však spadl do okruhu účastníků, jímž stavební úřad v souladu se zákonem doručoval veřejnou vyhláškou.

Územní rozhodnutí bylo na úřední desku stavebního úřadu vyvěšeno dne 23. 4. 2012, sejmuto bylo dne 9. 5. 2012. Podle § 25 odst. 2 správního řádu „[d]oručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.“ Územní rozhodnutí tedy bylo žalobci doručeno dne 9. 5. 2012, když poslední den zmíněné lhůty připadl na státní svátek 8. 5. 2012. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání počala plynout dne 10. 5. 2012 a skončila ve čtvrtek dne 24. 5. 2012. Žalobce podal odvolání dne 30. 5. 2012.

S ohledem na výše uvedené je evidentní, že žalobce skutečně podal odvolání opožděně a žalovaný postupoval plně v souladu se zákonem, pokud toto odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako opožděné. Soud uzavírá, že žalobu ze všech shora uvedených důvodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. února 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová